

Misiunea Internă și Externă.

De: Dr. Grigorie Comșa
Episcopul Aradului.

Comandamentul Mântuitorului cuprins în Evanghelia după Ioan cap. 10 v. 17, zice categoric: „Și alle oi am care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea Mi se cade a le aduce” (Ioan 10 v. 16). Acest comandament ca și cuvintele Domnului: „Mergând, învățați toate neamurile...” (Mat. 28 v. 19) ne îndreptălesc să vorbim de o misiune externă și alta internă.

I. Misiunea externă se referă la păgâni și la cei de altă credință, cum și la acei abătuși dela dreapta credință.¹⁾ Misiunea externă are deci ca scop să aducă la Hristos pe cei cari nu au avut nici o legătură cu El. Misiune externă am putea face noi Români printre mohamedani și Evreii din România. Misiune externă au făcut mai ales Rușii, iar în timpul mai nou chiar și în Japonia este o misiune ortodoxă, unde până nu de mult era un episcop rus, iar acum este un episcop sârbesc.

Biserica ortodoxă a înregistrat în direcția aceasta succese demne de laudă. Amintesc numai activitatea renumitului misionar rus Ioan Veniaminoff -- mai târziu arhiepiscopul Inocențiu (+ 1872), „cel mai renumit misionar din veacul XIX nu numai al bisericii rusești, dar al întregii lumi creștine”, apoi Arhimandritul Macarie, vestitul Ilminski ș. a. Iar cu succesul strălucit, înregistrat în misiunea externă de biserica ortodoxă în Japonia, nici o confesiune nu se poate lauda. În capitala Japoniei, în Tokio, prima sămânță creștină -- spre cinstea noastră -- a fost aruncată de doi Români basarabeni (din Bălți): Arhimandritul Anatolie Tihoe și fratele său Iacob. Frații Tihoe, adâncind porunca misionară a Mântuitorului, au plecat să răspândească lumina creștinismului în extremul Orient, alegându-și drept centru de activitate orașul Tokio. Și numai peste câțiva ani (1883), în urma activității lor, comunitatea din Tokio numără 7000 de Japonezi, cari cercetau biserica și din

mijlocul cărora Iacob, care s'a căsătorit acolo cu o japoneză ortodoxă, a format și un cor bisericesc, executând cântările la serviciile divine. Chiar și un jurnal bisericesc ortodox a apărut pentru Japonezi, având schimb și cu revista din București „Biserica ortodoxă română” (Bis. ort. a. XII.)

Este dureros să știm că misionari români există și în Madagascar, dar nu ortodocși, ci un adventist cu numele Tolici, iar în Birmania un misionar român baptist.

Biserica ortodoxă nu este prozelitistă fiindcă nu uzează de mijloace de ademenire și nici de apucături și uneliri papistașe, ci face doar atât că încearcă să readucă în staul oia cea rătăciată.

Catolicismul prin misiunea externă se răspândește mai ales. Dar la catolici nu se face distincție între misiune externă și internă. Ei, cu oarecari excepții, numesc simplu misiune ceea ce noi numim misiune externă, iar misiunea internă la ei este considerată ca pastorație.

II. *Misiunea Internă.* Sub această denumire noi înțelegem toată lucrarea în interiorul Bisericii, cu scop de fortificare a credinței, combatere a rătăcirilor cu mijloace cari diteră de ale pastorației comune. Și trebuie acum să folosim mijloace extraordinare, căci ce era satul odată și ce este azi. În foaia „Căvănt Moldovenesc” dela 7 Febr. 1932, ce apare în Chișinău, vedem oglinda satului vechiu sub aspect religios:

În dreapta, gospodarii la rând, unul după altul după bătrânețe. În spatele lor gospodarii mai tineri, însurățeli după dânsii și apoi băiețanii și băieții în aceeași rânduială.

În stânga gospodinele, în frunte cu mama preoteasa, la rând și dânselle după anii ce purtau fle care, în spatele lor veniau gospodinele tinere, apoi fetele mari după rând, cum au eșit la joc și copilele în aceeași ordine.

Până în fund la ușă, în pridvor, până afară, la scări, satul umplea Biserica, Dumineca și sărbătorile.

În față nu mai rămânea loc de cât pentru icoana Sfântului din ziua aceia, pentru închinare la icoanele din preajma Altarului și pentru cântăreții de la cele două strane, din dreapta și din stânga Ușilor împărătești.

¹⁾ I. P. Sf. Mitropolit Nectarie în discursul său dela Congr. misionar. Cernăuți. Candela. Sept. 1930 p. 340.

Preotul întărit de la tăria credincioșilor adunați la un loc, însuflețindu-se de Sus, pornia slujba Dumnezeiască, ne însuflețeam cu toții, ne simțiam una, tot satul, și cu toții ne înălțăm cu inima până la Dumnezeu. Tatăl. Așa era satul la Biserica împodobită cu purtarea de grijă a tuturora și ea ne cuprindea, pe toți, Dumnicile și sărbătorile.

La sfârșitul slujbei venia cuvântul Preotului odată cu sfânta anafură, pe care o primeam fiecare în aceeași rânduială, cu care slăteam înaintea Dumnezeescului praznic.

Iar cuvântul acela, predica de astăzi, nu era nici lungă și nici cuvânt de om tare învățat. Era cuvântul numai, care se ridica până la înțelepciunea însăși, și care izvora din înțelegerea și iubirea dintre oameni.

Ușurați oare cum din strânsoarea nevoilor și a necazurilor, care nu erau mai mici, ca cele de acum, înmulați cu inima prin aflarea la un loc a satului întreg, după o săptămână de răzlățire după treburi și alergături, întăriți cu puterea Duhului Sfânt, chemat asupra noastră prin binecuvântarea Preotului, par'că eram altul fie care dintre noi, când treceam înapoi pragul gospodăriei, și dânsa par'că mai frumoasă, alta par'că era și ea, ori care i-ar fi fost starea.

Iar la voia bună, ce urma și după amiază cu lăutari și jocuri, în aceeași cuviincioasă rânduială, ca între oameni de neam ce suntem, tot întreg era satul.

Așa era satul — una. Ca și zidirea Bisericii, alcătuită din materiale de multe feluri — una și dânsa — care din veacuri ne chiamă la mângâiere, la înălțarea cu sufletul și la întărirea la toate.

Iar astăzi? Satul este turburat de acțiunea nefastă a politicianismului. Omogenitatea de gândire este sfărâmată, îndoiala religioasă a pătruns ici-colo și la sate. Diavolul lucrează și slăbește credința celor buni, iar alții devin indiferenți. Prin propaganda sectară mulți cad în îndoială și apoi devin absolut ateți. Aceasta am observat-o chiar la bapțiști, cari deschid calea comunismului. Iată ce scrie tot foaia cuvântul Moldovenesc (7. II. 1932).

În comuna Corcmaz, jud. Cetatea-Albă, secta baptistă, văzând că nimeni nu-i mai slingherește propaganda, a început să propage ideile comuniste chiar și printre elevii școlii primare. Aceștia sunt îndemnați de bapțiști să nu mai asculte de învățători. Bapțiștii spun elevilor că la școala de stat n'au de învățat nimic bun, și că acolo îi silesc să creadă în icoane și să-și facă cruce, și aceasta este păcat. Într'adevăr, în școala primară există câțiva copii ai bapțiștilor cari, de frica părinților lor, nu voesc să-și facă cruce. Când facem rugăciunea, în loc să se uite la icoană și să-și facă cruce, ei se înloc în altă parte, în așa fel, ca să nu vadă sf. icoană, spunând că așa-i învăță părinții lor. Au început să introducă în școală cârticele de rugăciuni, în legea baptistă.

Noi ca învățători am căutat să înlăturăm aceste obiceiuri rele. Am ținut diferite cuvântări la școală, iar neobositul preot, la biserică, pentru a întoarce pe acești răfăciți de la calea greșită ce au apucat. Acești încăpăținați bapțiști îndeamnă pe copiii să nu mai asculte pe învățători, cari și așa — spun ei — în curând o să fie puși la închisoare, din cauză că nu-i lasă în pace.

La serbarea de la 24 Ianuarie, care este o zi națională, n'au trimis nici un copil la școală pentru a lua parte la serbare. Așa, de pildă, o domnișoară învățătoare ducea fetițele la biserică în ziua de 24 Ianuarie.

Între acele fetițe se afla și o fetiță a unui baptist, fugită de acasă, ca să meargă împreună cu celelalte la biserică. Tatăl ei, aflând despre aceasta, le teș înainte și își luă fetița, spunând că această biserică nu este cea adevărată. Conducătorii noștri ar trebui să se gândească la vremurile, la cari vom ajunge, dacă nu se vor lua măsuri contra acelor cari propagă ura față de școală, de biserică, față de neamul nostru.

Astfel de propagandă deschide calea comunismului.

Mult ne-am înșela dacă am crede că aceste unelte străine și coade de topor primejdiose s'ar putea combate cu sistemul de până acum. Dacă vom sta cu mâinile în sân, până ce ne va chema cineva la un maslu sau la o înmormântare, ne-am înșela amari.

Sub misiune internă vom cuprinde și acele acte de pastorație, astăzi mai necesare ca ori când, care se ocupă organizat cu cei lipsiți și nevoieși. Creșterea, educația tineretului e din cele mai frumoase misiuni interne. Prin aceasta se pregătesc generații de oameni cum se cade, corecți, cinstiți. Cercetarea bolnavilor, îngrijirea lor este o misiune de samaritani foarte necesară. Astăzi a crea și a produce spiritul de jertfă la creștini pentru a se dedica îngrijirii bolnavilor este o obligațiune creștinească de mare importanță.

A crea și sprijini instituții și diferite societăți de binefacere pentru a îngriji de ucenici, sărmani, pentru nenorociți, de lucrători, de femei în pericol de decădere, încă e o frumoasă misiune pastorală. Aceste și multe altele vor fi preocupările misionarilor.¹⁾

Toate acestea cer muncă intensivă, care iese din cadrul preocupărilor unui singur preot, izolat în parohia sa. Astfel vedem că față cu păcatele și ticăloșiile din jurul nostru se organizează oamenii în asociații creștine.

Astăzi avem în Biserica ortodoxă română, următoarele Asociații creștine ortodoxe:

1. Asociația „Patriarhul Miron” din București, 2. Oastea Domnului, 3. Asoc. „Sf. Gheorghe” din eparhiile Sibiului, Aradului și Chișinăului, 4. Frățimea Nașterii lui Hristos, Chișinău, 5. Frăția creștină ortodoxă „Epis-

¹⁾ Dr. Nectarie Coltaruc: op. cit. p. 342.

copul Lucian* din Eparhia Romanului, 6. Cercul misionar „Mitropolitul Gurie“, al Studenților din Chișinău 7. Frăția Sfântului Ciprian, Asociație a intelectualilor creștini din București (în care s'au înscris mulți Profesori universitari, avocați, scriitori, etc.) și altele.¹⁾

Cu alte cuvinte viața pastorală este depășită azi prin organizări creștine, cari trec sfera pastorală a unei enorii și a unui preot. Precum activitatea extra-școlară a dat naștere la Bănci, cooperative, Atenee populare, societăți culturale, așa activitatea extra-pastorală a dat naștere unui reviriment fericit în biserica noastră. Până și ziarul politic *Viitorul* din București s'a sesizat de acest reviriment. „Avem astfel acele *șezători religioase*“ cum sunt acele seri de rugăciune inaugurate de părintele Chiricuță la București cu alți preoți și evlavioși creștini. Cunoscoaceastă mișcare, luând cuvântul de două ori la acele șezători, dacă putem folosi acest cuvânt profan.

Mișcarea părintelui Chiricuță a atras lume multă din București, din diferite parohii, deci trece marginile unei parohii.

Avem Predici și lecturi la *Radio* în zilele de Duminică; avem o frumoasă mișcare la Biserica Sf. Ilie Gorgani din capitală, cu o serie de conferințe despre problema mântuirii. Constatând acestea, zice Petronius dela „*Viitorul*“ :

„Iată atâtea semne bune ale unei renașteri religioase, manifestate prin o activitate extra-bisericească, tăcută însă sub sfânta ocrotire a bisericii creștine.

Această religie militantă și activă este un fenomen social, vrednic de-a interesa pe sociolog și pe istoricul timpului. Dar în afară de semnificația ce-o poate avea ca fenomen social, religia nouă militantă este un mare balsam la timp venit ca să vindece rănilile atât de multe și dureroase ale vremii noastre. Fie bine venită viața mistică de lângă Biserica noastră!“

Este timpul suprem să începem o epocă mai militantă în Biserica noastră. Prea mult învățăm pe oameni să se familiarizeze cu ideea morții și să se despartă de lucrurile acestei vieți.²⁾ „Viața de veci să nu o nădăjduim numai după moarte ca un dar gratuit, ci să o facem să devie realitate în toate clipele conștiinței noastre din această viață. Să căutăm să stabilim cât mai multe fire de legătură cu eternitatea, deja în această viață, să coborâm raiul în sufletele noastre deja aici pe pământ, să fim curajii cu inima deja acum, ca să se sălășluiească Dumnezeu în centrul conștiinței noastre și să fim părtași de cea mai înaltă fericire de a-l vedea pe Dumnezeu și de a trăi cu El într'o neîntreruptă comunitate de viață deja aici pe pământ.“³⁾

Biserica noastră trebuie deci să-și creeze cât mai multe fire de legătură cu realitățile vieții, ca nu creștinul

să devină negustor, ci negustorul creștin, nu creștinul să devină profesor, inginer, agricultor, ci aceștia să devină creștini. Advocații, meseriașii să devină creștini. **Spiritul creștin trebuie să străbată toate domeniile vieții noastre. Biserica trebuie să fie ocrotitoarea culturii și a problemelor sociale, iar în privința individului ea trebuie să învețe că omul aparține nu numai ordinii naturale, ci și celei supra-naturale. Pe cei lipsiți trebuie să-i mângăie, pe cei bogăți să-i inspire a se pune în serviciul ideilor umanitare.** Biserica trebuie să facă dovadă că prin opere pozitive se găsește în serviciul ordinii morale¹⁾.

Să arătăm deci că trăim în o Biserică vie și luptătoare, în care luptă toți creștinii. Să înlăturăm porecla că am fi încropiți în materialism și în ritualism.

Ei bine, spre acest scop să ne luăm sarcina misionară a organizării tineretului, care întrece simpla pastorație de enorie, căci noi preconizăm organizarea tineretului pe întreaga Biserică ort. română. Dacă, ieșind din cadrele vechii pastorații, nu vom organiza tineretul pentru o viață mai creștină, religioasă-morală și culturală prin mijloace harnice, prin citirea Bibliei, catehizație, conferințe, foi și broșuri, acest tineret va fi organizat de alții, cari vor fura sufletul generației tinere.

Azi, când în orașul Detroit din America se construiește o nouă universitate cu 85 etaje, când un ziar american are aproape 2000 de oameni în serviciul său, să nu lăsăm ca bapțiștii să organizeze tineretul. Ei merg din sat în sat și sunt ascultați! Intrebatu-ne-am oare de ce noi cu studii superioare nu suntem crezuți de toți cei de sânge românesc?! De sigur mai întâi, fiindcă așteptăm ca bolnavul, săracul să vină el la noi! Deci să schimbăm metodele!

Cine nu sprijinește acțiunea Oastei Domnului se va lipsi de multe binefaceri auxiliare ale mântuirii vremelnice și vecinice. Cine nu sprijinește acțiunea întreprinsă prin misiunile religioase pentru popor va fi departe de Hristos multe suflete. Misiunile acestea arată că prin mijloace simple ale pastorației mulți au rămas dela spovedire și cuminecare, mulți au rămas concubini, nu mai făceau maslu etc, dar prin misiuni s'a produs un reviriment salvator.

Cine nu organizează comitele de împăciuire, nu obține mult dorita pace; cine nu înființează comitele misionare, nu are concursul laicilor la combaterea sectelor, cercelarea bolnavilor și săracilor. Ori, noi știm că în biserică toți trebuie să lupte; fără o biserică luptătoare vom cădea pradă uneltirilor streine și oculte și vom fi de ocară pentru generațiile viitoare. Dar fără concursul laicilor multe acțiuni bune vor lipsi. În cuvântarea din 10 Mai 1931, la deschiderea adunării eparhiale, spuneam despre concursul laicilor că ei, prin munca lor, pot pregăti terenul pastorației și pot asigura

¹⁾ Foaia: „Credința ortodoxă“ din Roman Nr. din 1 II. 1932.

²⁾ Pavel Roșca: *Viața Creștină*. Cluj 1928 p. 22.

³⁾ P. Roșca: op. cit. p. 17.

¹⁾ P. Roșca: op. cit. p. 28.

durabilitatea rezultatelor muncii pastorale. Un laic poate ajuta la catechizație, presă, colportaj, comitelele misionare, casele culturale etc. Preoșimea se va lipsi de un mare sprijin dacă nu va încadra pe laici în munca Bisericii.

Ioan Gură de Aur zice despre Apostolatul laic: datorți suntem a griji și de mântuirea altora. Să nătatea trupească a altora o grijim, deci să grijim și de sănătatea lor sufletească. Dacă Vechiul Testament (II. M. 23 v. 4) spune să grijim de animalele altora, să grijim și de sufletul altora.

Dacă ai găsit o comoară cu galbeni nu ai zice că trebuie să o ia altul, ci o ai lua tu. Când e vorba de păcatele altuia, mare comoară vei găsi în sufletul lui dacă îi ajuți să scape de păcate. Deși nu zice că aceasta și aceasta sarcină să o facă preotul, ci ajută și tu aproapelui. Pe un osândit l-ai scăpa dela moarte dacă ai putea; deci scapă și sufletul lui dela osânda vecinică. (Oastea Domnului din 21 II. 1932.)

În acest înțeles zice sf. Pavel: Purtați sarcina unuia altuia „(Gal. cap. 6.) și tot în sensul acesta grăește sf. Petru de jertfele duhovnicești ale laicilor și de o preoție în sens impropriu (I. Petru. 2 v. 5.).

În felul acesta intelectualii noștri vor fi foarte utili Bisericii dacă îi chemăm la muncă. Iar Biserica va scăpa de acuzația aceluia, cari fac răspunzători numai pe preoți de slăbiriile din Biserică. Când o corabie e amenințată de valuri, călătorii toți caută să ajute ca să salveze situația ei; nimeni nu se cugetă să învinuiască pe cârmaciul de neglijență! Toți trebuie să simtă răspundere în Biserică. Toți trebuie să se întegreze în munca pentru neam și lege.

Aici ar fi ajuns la încheierea celor două lecții ale mele la cursul misionar din anul acesta. Și astfel apelez acum la înalta înțelegere a preoșimei pentru greaua ei misiune. Vă îndemn să vă cunoașteți turma, câte suflete ați luat în seamă și câte v'au rămas, dar să știți că și misionarismul vă ajută aici. Trebuie să știți ca păstori de suflete, dacă credincioșii voștri sunt săraci sau bogași, au o picătură de mângâiere în viață sau nu, dar că și misionarismul le poate da o rază de nădejde și că numai un misionarim bine înțeles va crea institute pentru orfani, săraci etc. *Dacă misionarii streini creștinează și pe sălbateci, noi să avem grije cel puțin de turma ce ni-s'a încredințat.* Preoții trebuie să cunoască firea credincioșilor: sunt ei blânzi, ascultători, sau cerbicoși și retractari? Prin mijloacele noastre pastorale, prin predică și pastorație individuală veți îndrepta firea lor, dar să știți că predica unui misionar îi poate sguđu spre bine, îi poate aduce la cunoștință și la sfintele taine.

Preoții trebuie să cunoască învățăturile Bisericii și să lumineze poporul în privința religioasă morală, dar să știe că fără misionarism nu poate să salveze tineretul de crâșme, de societăți rele, dar prin asociații misionare vor fi păzitori ai sufletului neamului.

Iubiții Mei! Noi accentuăm mereu puterea tradiției în sânul națiunii române. Cu drept cuvânt tradiția este sufletul trecutului amplificat prin noi, ea este experiență și suferință. „*Pentru un popor tradiția e un factor de fixare, ea constituind elementul comun în jurul căruia stau strânși membri nației. Apoi tradiția asigură ordinea, organizarea, coeziunea și continuitatea culturală, datorită imitației și memoriei colective. Însemnătatea ei se poate verifica cotidian: sunt partide politice, care-și datoresc viața lungă, cultului tradiției. În plus tradiția economisește forțele umane, oferind individului cadre sigure, în care să se întegreze*”¹⁾.

Această tradiție la Români e stropită cu multe lacrimi și suspine. Preoții și învățătorii satelor ardeleni, până nu de mult, erau omogenizați și pregătiți pentru înțelegerea nevoilor neamului. Când conducătorii politici români veneau în popor, preoții duceau poporul în haină de sărbătoare la serbările românești-culturale și naționale. Azi — zice un cărturar și preot ardelen — avem chiar preoți agenți electorali, cari nu mai au autoritate decât în fața țaranilor de același colorit politic.

Avem țărani, cu puțină carte, care, îmbătați de agenții electorali ai partidelor, se cred stâlpii satelor. Înaintea lor autoritatea intelectualului din loc nu mai există. Și, nu numai în politică!

Răul pornit de aici se întinde și în alte domenii. Preotul și învățătorul, — ~~devalorizați ca autoritate prin politica de partid~~, — nu mai au cuvânt în treburile obștești ale satului, nici în cele culturale sau economice. Nu mai e crezut, nu mai e ascultat, în multe regiuni din Ardeal. E deajuns ca preotul să nu fie de aceeași culoare politică cu satul, sau o parte din sat, pentru ca, bunăoară, să nu se poată ținea o șezătoare culturală, decât cu scandal. Sau: să nu se poată înfăptui o înlovărire economică dacă agenții politici, țărani, nu s de culoarea preotului.

Așa grăește părintele Ion Agârbiceanu (Cuvântul din 16 Febr. 1931). Unde ești preot ortodox român? Unde ești azi? Unde ești azi? Nu uita că trebuie să stai mai mult la Altarul lui Hristos! Păstrați altarele vechi, ștergeți-le de praf și vă închinați lor, a zis dl. Octavian Goga cu prilejul promovării sale în doctor honoris causa la universitatea din Cluj.

Noi, preoții trebuie să alungăm praful de pe altare. Noi trebuie să arătăm lumii de azi, că dacă părintele Jackinot, misionarul francez din Orient, în zilele lui Februar ale anului acestuia, a putut împăca pe o clipă furia japoneză-chineză, oprind lupta celor două tabere, și dacă fiica moștenitorului de tron al Suediei a intrat în slujba misiunii interne a țării sale, noi preoții de azi avem tot interesul să înțrăm în slujba misionarismului salvator de gândire creștină, română ortodoxă.

¹⁾ Dr S. Bărsănescu: „Misionarism și Concepția despre lume”. Iași 1931 p. 26.

Voiu fi fericit să mă laud și în viitor că preoșimea din eparhia Aradului și-a potențat zelul ei apostolic și duhul ei misionar! Voiu fi fericit să o văd la luptă și în viitor prin misionarism organizat. Iubiți Preoști, voi v'ajă făcut datoria! Înainte deci, înainte! Vom fi cei mai mulțumiți dacă vom lăsa urmașilor noștri haina misionarismului, precum Ilie a lăsat lui Eliseu haina făcătoare de minuni.

Voi, tineri studenți teologi, înarmați-vă cu armele Duhului, luând pildă dela foștii studenți, cari azi ca preoști ilustrează altarele. Pregătiți-vă pentru opere durabile, pregătiți-vă bine, căci urmează să vă integrați în acțiunea comună și unitară, prin care Biserica ortodoxă română va dărâma unelirile văzute și nevăzute ale vrăjmașilor și va îndruma sufletul românesc spre zările eternității.

Cu Dumnezeu înainte!

Arad, 16 Febr. 1932

† Grigorie
Episcopul Aradului.

† Protopopul Gherasim Sârbu.

Firul telegrafic ne-a adus, dela Sibiu, vestea dureroasă că, venerabilul protopop Gherasim Sârbu a trecut la viața vecinică în 22 Februarie a. c. în etate de 75 ani.

Moartea sa lasă regrete unanime în sufletele celor ce l-au cunoscut și apreciat pentru munca sa închinată cu pricepere și devotament bisericeii și neamului nostru. Cu protopopul Gherasim Sârbu dispăre una dintre cele mai reprezentative figuri ale bisericeii noastre.

Deși în viață a fost crud lovit de multe nenorociri, cu sufletul încărcat de credință, a luat parte activă la toate manifestările vlefii noastre publice din mitropolia Ardealului.

Suflet deschis, minte luminată, om cu frumoase manieri, cu figura sa de apostol, protopopul Sârbu era respectat și iubit de toți cei ce l-au cunoscut.

Regretatul protopop Gherasim Sârbu s'a născut în comuna Cerbil, județul Hunedoara. După terminarea liceului cu 8 clase și maturitate, a studiat cursurile teologice la Seminarul din Sibiu, apoi s'a înscris la Academia de drepturi în Sibiu și Budapesta. Inzestrat cu cunoștințe apreciate, a intrat în serviciul Consistorului arhidiecezan din Sibiu, de unde a trecut ca profesor la Seminarul teologic din Caransebeș, unde a desfășurat o activitate ce promitea mult.

În anul 1900 Consistorul eparhial din Arad, verifica alegerea sa de protopop al tractului Belinț, unde muncește, cu multă sârguință și dragoste, 27 de ani.

La cererea proprie, în 31 Decembrie 1927, trece în stadiul de pensiuine binemerită.

În vremea din urmă își pierduse aproape întreaga vedere. Nădăjdula însă că printr'o operație succesească iarăși va putea vedea.

Înainte de-a părăsi lumea pământească, a fost izbit încă de-o erudă lovitură: a pierdut pe ginerele său, Todoran, distinsul director al Școlii Normale ortodoxe din Sibiu, la care se retrăsese ca să-și petreacă ultimii ani ai vieții.

Înmormântarea regretatului protopop Gh. Sârbu, a avut loc în 24 Februarie a. c. din catedrala din Sibiu, în mijlocul unei asistențe numeroase. S'a remarcat prezența I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, cu P. S. Sa Arhiepiscopul Vasilie, I. P. C. Sa Arhimandritul Roșca, protopopii: Bologa Nistor, profesorii Popovici, Maior și altă lume intelectuală. Prohodul l-a servit consilierul arhiepiscopesc T. Scorobet, asistat de protopopii I. Hociota, Serafim E. Cioran, preotul I. Călnicean din Belinț și un diacon.

Panegiricul l-a rostit părintele protopop E. Cioran, scoțând în relief calitățile răposatului.

Părintele Liviu Biro din Gruni, protopopul Belințului, a vorbit în mod îndușetor, luându-și rămas bun dela defunctul în numele preoșimii din protopopiatele Belinț și Balinț, pe cari le-a condus răposatul cu hârnicie, vreme de 27 ani. Protopopul militar colonel Serafim a vorbit în numele foștilor elevi ai fostului profesor Sârbu.

Răspunsurile funebrele au fost cântate cu multă jale, de corul Academiei teologice, condus de prof. Candid Popa.

Onorurile militare au fost date de o companie de soldați cu muzica militară, fiind răposatul decorat cu Corona României, în gradul de ofițer.

În semn de pietate și aducere aminte, preoșimea tractului Belinț, întrunită în colegiu, în ziua de 23 Februarie a. c., a decis să pună bază unui fond, care va purta numele „Protopopul Gherasim Sârbu.

În 23 Februarie, când a sosit la noi știrea decedării părintelui Gherasim Sârbu, P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie a trimis familiei îndoliate, o telegramă de condolențe.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să așeze sufletul trudit al răposatului protopop Gherasim Sârbu în rândurile celor aleși.

Indurerata familie a dat următorul Necrolog.

Cu profundă durere aducem la cunoștința rudeniilor, prietenilor și canoșcuților, că iubitul nostru soț, tată, socru și bunici GHERASIM SÂRBU, *protopop ort. în penzune dela Belint, fost senator, decorat cu Răsplata muncii pentru biserică cl. I. și Coroana României în grad de ofițer*, a trecut la cele veșnice. Luni, 22 Februarie c., la ora 8 dim., după lungi și grele suferințe, împărțășit fiind cu sf. Taine — în vârstă de 75 ani.

Prohodirea s'a făcut Miercuri, 24 Februarie, la ora 2 $\frac{1}{2}$ în biserica sf. Mitropolit din Sibiu, de unde osemintele pământești au fost transportate în cimiterul orășenesc.

Ana Sârbu n. Tretina soție, Văd. Veturla Todoran fiică, Eugenia Veturla și Dorina nepoate, Dr. Ovidiu Sârbu și soția Maria n. Brozer fiu și noră.

Cursul misionar dela Arad.

Precum am arătat în numărul trecut al organului nostru, în zilele de 22, 23 și 24 Februarie, la stăruința și din inițiativa P. S. Sale Episcopul nostru Grigorie, s'a organizat în sala festivă a Seminarului nostru un curs misionar.

La acest curs, care a reușit peste așteptările tuturor, au participat toți preoșii protopopiatului Arad, sub conducerea părintelui protopop Vățianu, apoi funcționarii Episcopiei noastre, corpul profesoral dela Academia teologică, cu toți elevii, precum și alt public din Arad.

La lecțiile predate cu multă căldură de suflet, ale P. Sale părintelui Episcop, am remarcat prezența domnilor: Dr. Gh. Șerban prefectul județului Arad, Dr. C. Radu, primarul orașului etc.

Cursul s'a început Luni dimineața în 22 Februarie a. c. la 9 oare într'o atmosferă sărbătorească. În frunte cu P. S. Sa toată asistența a cântat cu căldură și evlavie „*Impărate ceresc*”, apoi printr'o rugăciune s'a cerut harul lui Dumnezeu asupra noastră.

Îndată după aceasta, într'o înviște profundă, P. S. Sa Episcopul nostru a predat prelegerile Sale despre „*Ființa și necesitatea Misionarismului*”. Vreme de aproape 2 ore P. S. Sa, cu verva și competența Sa așa de bine apreciate, a arătat preoșimei noastre, cărările, metodele și mijloacele pe cari trebuie să le folosească preotul în zilele noastre pentru a face educație religioasă și pentru a-și păzi turma de infiltrațiunile sectarismului și idelle destructive ale unor clase sociale. Lecțiile P. S. Sale sunt deja scoase în broșură și preoșimea română se va grăbi să le utilizeze cu mult folos. Au urmat pe rând și în mod alternativ ceilalți conferențieri: I. P. C. L. Arhimandriții Suciu

și Morușca, apoi protopopii Dr. Ștefan Ciorolanu, Ștefan Lungu, părintele prof. Dr. S. Șiclovan, preotul Imbroane. Prin prelegerile lor edificatoare toți au deslegat probleme grele și au dat indicații folositoare preoșilor noștri în activitatea lor misionară și pastorală.

Nu insistăm indeosebi asupra acestor prelegeri, căci toate vor apare într'un volum, ca preoșimea și creștinii noștri să le albe în mână.

Miercuri seara, în cadrul lecției ultime, părintele C. Turle din Arad a ținut o șezătoare cu Oastea Domnului din Arad, fiind prezenți toți participanții dela cursuri, în frunte cu P. S. Sa Episcopul nostru. S'au cântat mai multe cântări bisericești și de ale *Oastei*. Cântările bisericești au făcut impresie plăcută, însă celelalte au făcut să credem că suntem într'o adunare protestantă. Poporul nostru este setos după învățăturile scripturii. Și dacă el își satisface necesitățile sufletești în cadrele *Oastei Domnului*, preotul este obligat să canalizeze conducerea ei pe drumul brăzdat de Biserica noastră.

La fine P. S. Sa părintele Episcop a ținut *Oastei* o cuvântare plină de dușoșie și învățături creștine, în care a îndemnat pe ostași să țină cu sfințenie la Biserica noastră, care numai ea singură poate să aducă mântuirea sufletelor noastre.

Iar la urmă P. S. Sa a mulțumit bunului Dumnezeu că L-a ajutat să înceapă realizarea unei dorințe ferbinte a sufletului Său. A mulțumit participanților dela cursuri pentru că au dat ascultare glasului arhiresc. Împărțășește binecuvântare asupra tuturor, dorind ca învățăturile primite să aducă roșuri vizibile în sufletele creștinilor noștri.

Pentru Iubiții creștini din „Asociația Patriarhul Miron”.

de Dr. Grigorie Comșa
Episcopul Aradului

„*Cuvântul Bun*” din București publică în No 1 din a. c. următorul articol:

Ieșirea din temnița intereselor materiale este cea mai curată tendință spre care se poate îndrepta un creștin. Este atât de vădită dorința la noi de a scăpa oamenii de puterile materiei. Un vierme sau o lăcustă, ce se așează pe o frunză plină de viață, îl trage și suge sucii până ce verdețea ei se pârjolește. Așa este și cu viața sufletului cutropit de viermele păcatului.

Cine nu are putere să lupte împotriva păcatului e ca o blată frunză mâncată de molii. Dar omul, depănându-și firul vieții, cugetă și simte, fiind mai mult decât o frunză. Cu puțin este omul mai jos decât ingerii. Cine își dă seama de acest adevăr al Psalmis-

tului David, acela va căuta să sporească în virtuți. Sporirea în virtuți o privesc eu ca cea mai frumoasă silință a membrilor din „Asociația Patriarhul Miron”.

Mare bucurie am că tineretul nostru și bunii creștinii încep a se organiza frățeste. Că omul singur este ca trestia în fața vânturilor, iar vânturile primejdioase suflă cu putere împotriva bisericii noastre ortodoxe. Izolarea începe să dispară. Vedem cum se organizează alte neamuri, alte credințe. Nu mai ajunge deci să ne lăudăm cu credința strămoșilor.

Un împărat avea un căpitan vestit, care, pentru faptele lui eroice, primea o pensie frumoasă. După moartea căpitanului, fiul acestuia vine la împărat și cere să primească el pensia tatălui său, căci și el este militar. Împăratul zice: „Fiule, adevărat că ești militar, dar virtuțile tatălui tău încă stau tănuite în sufletul tău. Arată mai întâi cu fapte că ești vrednicul fiu al tatălui tău, atunci te voi răsplăti, căci eu răsplătesc numai vrednicia personală”.

Spre vrednicie personală să tindeti cu toții. Să știți că biserica noastră are trebuință de toată puterea sufletească a fiilor ei, organizată și luminată de Duhul Sfânt. Strămoșii au fost statornici în credință, fără să aibe multe organizații religioase, dar azi o mulțime de organizații străine de sufletul neamului, și cu oameni fără iubire de românism, încearcă să omoare viața sufletului nostru, turnând în ea otrăvă. Secte, organizații comuniste, francmasonice, mișună pe ascuns și pe față, căutând ca un leu să ne înghită.

Credința de până azi ne-a dat sfințenie, ne-a învățat la muncă, la răbdare. Evanghelia de până azi ne-a îndrumat să ne iubim, dar cea nouă a sectarilor și a tuturor răsvrătiților, învață să urăm ceea ce strămoșii au iubit, să ținem mișcinos ceea ce înaltașii au spus că e adevărat.

Deci fiți trezi și cu ochii în patruză! Niciodată sufletul nostru nu a fost mai primejduit de valuri năpraznice. Deci, mai mult ca oricând, azi să cerem să avem cetății de apărare. Bucuria mea este mare că una din aceste cetății este „Asociația Patriarhul Miron”, purtând numele iubitului nostru Patriarh.

Îi doresc din inimă progres spre binele bisericii ortodoxe și al Țării Românești. Membrilor ei le împărlășesc arhierescă Mea binecuvântare.

Spre muncă de noi realizări.

— Este fapt relevant, că morala satului a decăzut, dar și mai mult la orașe, și răutatea cinismului se manifestă pe toate fronturile de luptă pentru viață. Prozelitismul de răutate se manifestă tot mai mult la toți, atât în rândul celor mici, cât și în rândul celor mari, care continuitate dăunătoare vieții nu numai individuale ci și de stat, aduce decăderea sufletelor, provocând

criza ce se simte și azi, criza oamenilor cinștiți și devotați atât în clasa poporului de jos, cât și în pătura intelectuală.

Acest curent postbelic, ce vrea ruina neamul și țintește la stări sovietice, trebuie izbit cu putere, pentru a zădărnici în grabă aceste năzuințe.

Dar cine să izbească în aceste porniri rele? Cine să scape sufletul neamului de strălănim și să pregătească primenirea satului, pentru că poporul dela țară în mase compacte, el formează neamul românesc și aici cine să dea viață nouă? Preotul și învățătorul pe ei se sprijinește clădirea a tot ce este scump și frumos pentru neam.

Ei sunt cei ce armonizează muncă de ideal în viața satelor.

— Ei au chemare. Sfântă este datorica ce-i cheamă la muncă în mijlocul satelor, unde poporul așteaptă dela ei unda cristalină de lumină, care să le primească sufletele. Să punem biserica și școala cu adevărat în serviciul neamului. Iar statul și legiutorii să-i de-a poporului legi în spiritul de edificare prin care să scape de mizerie.

* * *

Că activitatea școlii și a bisericii și-a perdut în zilele de azi din fecunditate și nu dă realizări așteptate, sunt atâtea împrejurări cari au scăzut idealismul și rezultatul muncii de apostol a preotului și învățătorului. Dellrul ce se extinde peste tot, își are fapte bine definite în dauna străduințelor de propășire a a satelor.

— Privind la suprafață împrejurările prin care să se avânte eroii zilelor, vom vedea că grea sarcină își au de realizat și mari incidente trebuie să învingă.

— Nu voi uita să amintesc dela început, că ne-izbânda străduințelor desfășurate la sate de învățător și preot, este determinată de dezbinarea, ce se observă pe scară întinsă, între factorii culturali ai satelor, între preot și învățător. Lipsa de unitate în dorinți de muncă, lipsa de armonie în raporturi sociale, care fapt le face munca infirmă de multe ori, acolo unde se încearcă vre-o operă de înfăptuire. Dezaprobarea ce există între ei, le scade din valoarea muncii și a prestigiului lor.

Alte fapte, cari determină zădărnica activității școlii și a bisericii pentru neam, sunt: mizeria în care a ajuns țaranul nostru, criza financiară ce l face să se ocupe numai de materie; morala scăzută ce-și are obârșla din războiul-mondial; mediul infect al societății în care trăiesc multe suflete, ce se pierd, pierzându-și din tinerețe spiritul de religiozitate.

— Spiritele astăzi nu mai sunt atât de pasionate de creștinism, cum erau strămoșii, mântuirea nu mai este pentru cel de azi o preocupare. — Este spiritul vremii, ce face societatea egoistă și dezbinată. — Lipsă de curaj la cei tineri pentru a săvârși o faptă morală, ce mai în grabă săvârșesc fapte pornografice, ce se adună la activul vieții lor.

— Lipsa de curaj și voință tare, pentru a intra pe arena luptei de posibilitate în străduințele de realizare a faptelor mari și mulți se simt mulțumiți de-a trăi mai pasivi. Nu vibrează, în sufletul multora, dorința de realizare în viața lor și pentru neam. Iar pe deasupra multor cauze, plutește una neguroasă, multele greutăți și nevoi materiale, cu care trebuie să lupte, mizeriile de multe ori, pe care trebuie să le înfrunte preotul și învățătorul la sate, care grije de viață, le scade din forțele de muncă și imboldul de avânt în viață.

Mizeria neagră a multor învățători, viața grea, face pe mulți preocupați de existența zilelor ce se vor succede și prin care preocupare, de multe ori dureroasă, își perd idealismul creat în mintea lor cu multă sete, cristalizat prin prizme de sentimente nobile și mari, dar apulberate după ce s'au izbit de valurile vieții și înțelul se pierde în lumea de azi, cu toate păcatele ei. Inșă, dacă omul ar ține la menirea lui, ar trebui să fie mai tenace și să răzbească cu grabă. Că întâlnim căile noroioase și cu spini, acestea să nu ne stea zăgaz, să scoatem cu rădăcină spinii și să petrim drumul sufletesc, să culegem sufletele din noroi, să le ducem spre mântuire și fapte. Să pornim în viață, la muncă, cu suflete edificate, pentru a putea cuceri izbândă.

Biserica și școala, unite în muncă, cu mult fel de înfăptuire a unificării sufleteste a satului, să plivească pământul și să dea, zi de zi, nouă viață satelor.

— Preotul și învățătorul, uniți în convingere de muncă și luptă, fără divergență în activitatea lor apostolească, căci, prin raportul de unificare a lor, este unită bis. și școala, și astfel vor putea înfăptui mult și acest lucru îl enunț cu stăruință de convingere.

Dacă raportul de voință spre război comun în lupta cu negura sufletului de azi, va fi realizat, atunci ținta se va atinge mai ușor.

— Dacă se vor izbi de suflete împetrite până la extrem, dar nu peste tot, atunci să se întoarcă și să prelucreze terenul sufletesc maleabil al tineretului, pe care să-l călăuzească în viață.

* * *

Sunt alătea societăți de cultură, de unde se poate primi sprijin moral, sub nimbul cărora s'ar putea totdeauna întemeia, s'ar putea înființa o mică asociație pentru popor. Este necesar pentru răspândirea culturii, să înființezi o societate cu caracter educativ, moral, care să fie frecventată de oamenii satului: dar temelii acestor societăți se poate edifica mai ușor, când în comună se găsește unul de inimă și înființează un cor, la melodii acestui cor se vor aduna și alți membri, care vor contribui încet la scopul urmărit de învățător și preot. Destinația de a forma cor la sate, o au învățătorii mai mult, ei trebuie să se străduiască pe această cale, prin care fapt reușește să se impue în

fața sâtenilor și își asigură prestigiul; dar pe această cale preotul să contribuie prin îndemnul său, pentru că corul va fi destinat să servească întâi la biserică și vor cerceta Sf. slujbe în număr mai mare, întâi de dragul cântecelor, ce vor fi cântate de cor, și pe urmă de tot ce are Sf. biserică. Pelângă acestea să fie și o societate de binefacere, prin care să se ajute cel neputincios.

Dar ca să ajungi cu mai multă izbândă în dorinți, atunci să se înceapă cu copiii din școală, și cum: învă. să înființeze pentru copii o cooperativă condusă dintre ei, sub patronajul învățătorului și prin aceasta să-l infiltrezi copilului spiritul de cooperare. Dar mai presus să fie societatea de lectură a copiilor la care învă. să fie ajutat și de preot, infiltând în sufletele copiilor sentimente morale astfel ca rolul preotului să nu se limiteze la orele de catechizare în școală. Acești copii, cu sufletul maleabil, legați în lanțul cooperărilor intelectuale și morale, după ce termină școală, dar și până aci să treacă în societatea corală și altele ce au ființă în sat, prin aceasta trebuie să-l ții mereu pe copil legat de școală și biserică, dar acum devenit om matur, care va servi mai bine dorințelor ce i le-ai exprima și munca odată realizată la început, acum va fi ușor de purtat, coordonarea satului, cu care se va putea înfăptui acum, fapte de admirat.

Inșă pentru a primi încrederea țăranului, trebuie să fii mereu interesat de el, să-l arăți că porți grije mereu pentru el.

Învățătorul și preotul au de luptat cu toate păcatele unui sat, de aceea trebuie să-l arăți multă credință și suflet mare. — Prin voi se face dominația păcii, în loc de vrajbă, bunătăți și iubirea în loc de ură, lealitate în loc de egoism etc. Și cum va fi sufletul învă. așa va fi în parte și-al elevilor săi, cum vor fi faptele celor ce pregătesc satul, așa vor fi în parte și-al oamenilor. — Dar la orice împrejurare de s'ar găsi apostolii culturii la sate, trebuie să fie călăuziți de deviza lui Pestalozzi: „Dacă greutățile ar fi mai numeroase și umbra forțelor, ce mi-au rămas mai mică, totuși ultima răsufiere a mea va tinde către realizarea idealului ce urmăresc”.

* * *

O operă vrednică de înfăptuit la sate, numai preotul și învățătorul pot înfăptui, pentru că ei sunt aproape de sufletul neamului, ei cunosc cusurii de înlăturat și calitățile specifice a sufletului. Iar ceea ce s'a clădit în patrie, învă. și preot. se datoresc, ei au pus satele la calea dreptății, iubirei, acolo unde puterile i-au ajutat.

Trebuie să apelăm la credința poporului. Să-l facem să se încreadă în puterile sale. Să ne interesăm de viața familiară, a cărei educație să aibă bază credința, fără care nimic nu se clădește în stat. Fiecare sat, prin factorii săi culturali, să arate o semnificație

de avânt și mișcare morală culturală, prin care să deschidem sufletele împetrite de răul postbelic.

Să punem Religia lui Iisus ca fundant al școlilor și al oricărui început de muncă, care muncă va aduce biruință, va infiltra în suflete credința și tăria de spirit spre noi țeluri de izbândă, creând mărețul ideal în sufletele marelor românești.

Să ne organizăm în politica de muncă, pentru țelul înfruntării de rasă a neamului. Să ne edificăm sufletele pentru munca ce ne așteaptă de realizat, să ne facem adevărații misionari ai credinței și culturii românești în mijlocul poporului, dar nu-i mai puțin adevărat că la realizările noastre trebuie să fim ajutați de acei oameni în stat, în care poporul își pune crezul de izbândă în viața cu prea multe ridicături.

Să ni-se dea posibilitate de viață mai omenească, și atunci noi vom fi la culmea datoriei, vom răspunde dorințelor de așteptare ce ni-se cere. Nimpedecați de atâtea peripeții ce se abat azi în viața de preoție și dascălie, vom ști clădi parapetul credinței sufletești, să lupte cu furia vremurilor.

Iar până când ne este dat să trăim viața de muribund, până când vom fi supuși la grele încercări de trai, până atunci munca și forțele noastre se divizează, pentru a lupta cu viața, și cultura satului este stângentă.

Prea mult ne paște pe deoparte și semenii noștri, cei cari vin mereu în viața de stat cu încercări suferinde.

Dar până când dreptatea în parte se va semnifica și pentru noi, până atunci, vom risipi multe forțe cu mai mult sau mai puțin rezultat. Dar de dorit este, să nu întârzie reabilitarea condițiilor de viață și de favorizarea a muncii neîntreruptă, depusă cu zel și multă credință pe altarul neamului de preot și învățător.

Manea Florin.

Conferință la Palatul Cultural.

Duminecă în 28 Februarie a. c., Părintele consilier dela Episcopia noastră Dr. Gh. Ciuhandu a ținut, la Palatul Cultural, o conferință foarte instructivă. Subiectul conferinței a fost începutul presei în orașul Arad. Cu competența cunoscută de cercetător al trecutului nostru, conferențiarul ne-a făcut un tablou plastic, despre felul cum se străduiau înaintașii noștri să se ridice pe o treaptă culturală similară cu popoarele din jurul nostru. S'a insistat în conferință mai mult asupra presei bisericești, căci doar Biserica ne-a format și ca popor și ca creștinii.

Conferențiarul, după ce a arătat că până la 1869 presa noastră bisericească făcuse diferite încercări, toate fără urmare, afară de a „Telegrafului Român” dela Sibiu, a demonstrat că în acest an, 1869, când

apare la Arad „Speranța”, revista clericilor ortodocși de aici, aveam numai următoarele publicații bisericești, în centrele mitropolitane: pomenitul organ al Sibiului, „Diarul bisericesc” dela Chișinău, apărut cu începere dela 1869 și „Foaia oficială” a Mitropoliei din Iași, apărută cu un an înainte. Situația clericilor arădani, cari au scos „Speranța”, apare într-o foarte măgulitoare lumină. Ea este și mai grăitoare prin felul cum era scrisă de redactorii săi clerici (C. Gurbanu, G. Serb, G. Moraru, Iustin Cernetiu, I. Beșan, mai apoi Sturza și Mangra). Erau dezbătute aici toate marile probleme românești ale zilei, și, ce este mai de preț, se țineau cititorii în continuu contact cu faptele din România.

Revista aceasta a apărut doi ani, apoi s'a continuat cu organul eparhial „Lumina”, cărora i-a urmat, dela 1877 și până azi, „Biserica și școala”, organ al eparhiei Aradului.

S'a făcut prin aceasta și prin publicistica umoristică ce am avut-o aici („Gura Satului”), prepararea terenului pentru presa politică ce avea să înceapă dela 1897 cu „Tribuna Poporului”, transformată apoi în „Tribuna”, și cu „Românul” dela 1911, datorită cărora Aradul a ajuns un centru al mișcării politice românești de dincoace de Carpați.

INFORMAȚIUNI.

Personale.

Joi noaptea, în 25 Februarie a. c., P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie a plecat la București, pentru a lua parte la ședințele Sinodului Permanent, și pentru a rezolvi la diferite Ministere, multe lucruri de interes bisericesc.

Camera Deputaților a început discuția asupra legii conversiunii datoriiilor agricole. Legea prevede ce nume categoriile de plugari pot trage foloase de pe urma acestei legi, rămânând ca mai târziu să se facă o altă lege pentru găsirea banilor trebuitori plugarilor noștri, atât pentru plata vechilor datorii, cât și pentru a-și putea cumpăra școlile trebuitoare. În numărul viitor vom scrie mai pe larg.

M. S. Regele Carol al II-lea a început a primi în audiență pe fruntașii vieții noastre politice pentru a se sfătui asupra nevoilor țării din dăuntru și din afară. Au fost primiți pe rând d-nii: Iuliu Maniu, I. G. Duca, Alex. Valda Voivod, Octavian Goga, George Brătianu. Și ceilalți fruntași ai țării, cari doresc să-și spună părerile lor, vor fi primiți la rând pe măsură ce se vor înscrie.

D. Nicolae Titulescu, ministrul țării la Londra și delegat la conferința Sfatului Noroadelor, s'a înoplat la Geneva, după ce a informat și s'a informat asupra tuturor chestiunilor de ordin intern și extern, care interesează țara noastră.

Refacerea ținuturilor din Franța distruse în vremea marelui război. — Toate ținuturile din Franța, cari, în vremea marelui război, au suferit stricăciuni mari de pe urma bombardamentului tunurilor și aeroplanelor, sunt astăzi pe deplin refăcute. S'au clădit trei sute mii de clădiri noi, case, fabrici etc. și s'au reparat peste tot 400.000 de case și fabrici stricate în parte. Sutele de sate, cari fuseseră arse, au reînviat și s'au regrupat în jurul a 3.000 de biserici mari.

Cantitatea de cărbune și fier, care se scotea înainte de marea război din aceste ținuturi, s'a dublat. Asemenea s'a înmulțit numărul fabricilor, iar flota franceză este astăzi încă odată și jumătate mai mare ca cea din 1914.

Se laudă rușii. În Rusia de 4 ani se face tot felul de încercări. Au încercat întâi să omore toată populația, care nu vrea să fie cu bolșevismul și au omorât câteva zeci de milioane oameni. Și mai omorâ și azi. Au încercat și încearcă și azi să se scape de puterea lui Dumnezeu, și ei le ia mințile. Acum voiesc să născocescă capre cu lâna ca oia și cari să dea lapte cât o vacă de cel mai de soi. Încearcă să hrănească caii, vitele și porcii cu pământ.

Iacă cum Dumnezeu, în care nu voiesc să creadă, le ia mințile.

Așteptați numai puțin și veți auzi năzdrăvăniți și mai mari.

Sălbăteci bolșevici la Nistru. Un grup de 60 de moldoveni de peste Nistru, între cari o bună parte bătrâni, femei și copii, încercând să treacă pe gheața Nistrului, în dreptul comunei Olănești, jud. Cetatea-Albă, a fost descoperit de grănicerii bolșevici. Patruzeci de moldoveni, în mare parte femei și copii, au fost omorâți fără milă de fiarele bolșevice, cu granate, gloanțe și baionete. Vre-o 20 de moldoveni, în mare parte răniți, au izbutit să ajungă pe malul românesc al Nistrului.

În Parlamentul din București d-l deputat Parascivescu a protestat în contra acestei sălbăteci și a rugat cărmuirea ca să încheie o înțelegere cu sovietele în sensul ca, moldovenii de peste Nistru, cari vor să vie la noi, să fie slobozi, dându-le în schimb un număr de tot atâția minoritari d'ei noștri, dintr'aceia cărora li-e dragă Rusia sovietică.

D-l deputat dr. Cazacu a propus ca deputații să dea câte 100 lei din diurna lor pe o zi pentru ajutorarea celor 20 de refugiați scăpați din mâncăla dela Olănești.

D-l ministru Argetolanu a rugat Parlamentul să jase în grija guvernului măsurile ce trebuiesc luate în chestiunea omorârii celor 40 de moldoveni.

Până atunci noi trebuie să ne deschidem ochii și să nu mai umblăm cu mânuși cu mîile de spioni sovietici din țara noastră și nici cu demagogii cari urlă, luând epărarea acestor spioni, când grănicerii sau siguranța noastră isbuteste să-i înhațe de guler.

Licitațiune minuendă.

Consiliul parohial ort. rom. din comuna Căprioara, pe baza devizului și planului aprobat de Veneratul Consiliu Eparhial ort. rom. din Arad sub Nr. 360/1932 pentru pictarea bisericii, publică licitațiune minuendă pe ziua de 3 Aprilie 1932, la orele 2 d. a. în localul școlii confesionale, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Prețul de strigare Lei 160.000,
2. Devizul și proiectul așezării tablourilor se pot vedea zilnic la of. parohial.

3. Concură numai pictorii, cari dovedesc, că posed autorizație dela Comisiunea Monumentelor Istorice și dela P. S. Sa Episcopul diecezan.

4. Licitanții înainte de începerea licitației vor depune ca vadiu 10% în bani ori hârtii de valoare din prețul strigării.

5. Cel ce va fi încredințat cu efectuarea lucrării are să solvească 2% din prețul strigării, costul devizului.

6. Anteprenorul să deobligă a garanta cel puțin 2 ani de munca sa.

7. Anteprenorul va primi ultima rată de 15%, după ultima preluare a muncii.

8. Licitanții nu vor putea pretinde nici un fel de rebonificare a șeselor avute cu participarea la licitație.

9. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da în întreprindere lucrarea aceluia licitant, în care va avea mai multă încredere, fără privire la rezultatul licitației.

10. Spesele fiscale de contract și muncă li primesc pe anteprenor.

Căprioara, la 4 Martie 1932.

Consiliul parohial ort. rom.

Repetiție de concurs.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din comuna Beregsău, se publică din nou concurs cu termen de 30 de zile, socotite dela prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele împreună cu acest post sunt:

1. Una sesie parohială constătătoare din 33 jugh. pământ și 1/2 jugh. cânepiște,

2. Birul parohial câte un kg. grâu de fiecare jugh. pământ.

3. Stolele legale.

4. Intregirea dotației preoțești dela Stat.

5. Locuință în natură.

Preotul ales va predica totdeauna, când va fi cu rândul la biserică, va suporta toate impozitele după venitul său din parohie.

Va avea să catehizeze la școlile primare din loc, fără altă remunerație din partea comunei bisericesti.

Parohia fiind de clasa I. (primă), dela recurenți se cere să aibă cvalificațiunea regulamentară.

Cel doritor a compete la acest post, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare, în sf. Biserică din Beregsău, pentru a-și arăta destoinicia în cele rituale și oratorice, conformându-se strict art. 33 din Regulamentul pentru parohii, iar cererile însoțite de actele necesare, adresate consiliului parohial din Beregsău, le vor înainta în termenul concursual oficiului protopopesc ortodox român din Timișoara Iosefin, str. Mircea Vodă Nr. 6.

Cel din altă Eparhie vor cere prealabil Binecuvântarea P. S. Sale Părintelui Episcop, spre a putea recurge.

Beregsău, din ședința consiliului parohial, ținută la 1 Februarie 1931.

În înțelegere cu Dr. Patrachie Țucra m. p. protopopul Timișorii.

Redactor responsabil: SIMION STANA.